

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **P. Q. K.**, zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem, sídlem Jugoslávská 2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. prosince 2018 č. j. OAM-467/ZA-ZA11-HA10-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. prosince 2019 č. j. 4 Az 3/2019 – 34

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce požádal dne 1. června 2018 o mezinárodní ochranu. V rámci poskytnutých údajů k žádosti uvedl, že nikdy nebyl politicky aktivní. V České republice žije jeho manželka, chtěl by zůstat s ní. Při pohovoru pak žalobce sdělil, že měl v České republice povolen trvalý pobyt, ale povolení bylo zrušeno, protože byl čtyři roky v Maďarsku ve vězení za prodej marihuany, bylo mu rovněž uloženo vyhoštění na pět let. V roce 2016 strávil sedm měsíců ve Vietnamu, pak dostal vízum k pobytu na šest měsíců v České republice, které mu neprodloužili. V návratu do Vietnamu žalobci brání to, že je proti komunistům, kteří ho tam nechtějí. Je tam těžký život, politika není dobrá. Žalobce na komunistickou stranu jen nadával. V roce 1991 měl problémy, ale jen trochu, jiné potíže neměl. Když byl ve Vietnamu naposledy, žádné potíže neměl, byl doma s dětmi. V České republice má manželku a chce zůstat s ní.

[2] Po seznámení s podklady rozhodnutí žalobce prostřednictvím svého zmocněnce navrhl jejich doplnění, neboť zprávy o zemi původu nepovažoval za dostatečně aktuální. Dále žalobce považoval za nutné provedení nového pohovoru, a to s ohledem na možnost výskytu nových azylově relevantních skutečností a také proto, že v rámci původního pohovoru nebyly dostatečně objasněny všechny okolnosti týkající se negativního vztahu žalobce ke komunistickému režimu ve Vietnamu a jeho údajné drogové trestné činnosti.

[3] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že žalobce měl své obavy vyjádřit během pohovoru. Pozdější vyjádření zmocněnce žalobce vyhodnotil městský soud jako účelové, snažící se uměle zdramatizovat žalobcův azylový příběh. Na poměry ve Vietnamu žalobce pouze nadával, nebyl politicky aktivní, ani po posledním návratu do vlasti žádné problémy neměl a nevyjádřil úmysl se jakkoli politicky angažovat. S uvězněním za prodej drog žalobce žádnou obavu nespojil, argumentaci jeho zmocněnce považuje městský soud za nevěrohodnou a opět zdůraznil, že po propuštění z výkonu trestu v Maďarsku neměl žalobce během sedmiměsíčního pobytu ve Vietnamu žádné problémy. Dále městský soud shledal, že žalovaný nebyl povinen se žalobcem provést doplňující pohovor, neboť během prvního pohovoru mohl žalobce sdělit veškeré důvody, pro něž žádal o mezinárodní ochranu, žádné konkrétní obavy kvůli prodeji drog či negativnímu postoji k vietnamskému režimu však nevyslovil. Podklady k zemi původu žalobce, z nichž žalovaný vycházel, vyhodnotil městský soud jako dostatečně aktuální. Dále konstatoval, že žalobcova situace není případem hodným zvláštního zřetele, který by odůvodňoval udělení humanitárního azylu. V důsledku neudělení mezinárodní ochrany nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobce.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že se městský soud nedostatečně vypořádal s námitkami ohledně neprovedení druhého pohovoru a neaktuálních podkladů, které stěžovatel v žalobě podložil konkrétními nesrovnalostmi a pochybnostmi. Žalovaný vychýlil důkazní břemeno v neprospěch stěžovatele. Stěžovatel trvá na tom, že mu hrozí pronásledování či vážná újma pro jeho kritiku režimu ve spojení s jeho údajnou drogovou trestnou činností. Žalovaný blíže neobjasnil povahu konfliktu stěžovatele s vietnamským komunistickým režimem. Hrozí, že vietnamské úřady mohou využít drogové trestné činnosti stěžovatele k jeho exemplárnímu potrestání a umlčení coby režimu nepohodlného kritika. Ve Vietnamu hrozí pachatelům drogové trestné činnosti trest smrti nebo doživotí bez možnosti propuštění, přičemž v tamních věznicích často dochází k mučení či nelidskému zacházení. Na závěr stěžovatel uvedl, že měl žalovaný důkladně posoudit, zda s ohledem na vyšší věk stěžovatele a na to, že má stěžovatel v České republice veškeré zázemí, nejsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že řádně zjistil skutkový stav a žádost stěžovatele důkladně posoudil, avšak nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se plně ztotožňuje se závěry městského soudu.

[7] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud stručné odůvodnění připojuje.

pokračování

[8] Městský soud ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč posoudil žalobu jako nedůvodnou, přičemž jeho závěrům nelze nic vytknout. První pohovor se stěžovatelem odpovídal požadavkům vyplývajícím z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. především rozsudky ze dne 24. února 2004 č. j. 6 Azs 50/2003 - 83 a ze dne 25. listopadu 2003 č. j. 5 Azs 26/2003 - 57), žalovaný pokládal otázky tak, aby mohl stěžovatel své případné obavy z vietnamského režimu vyjádřit. Opakovaný pohovor nebyl nutný, neboť v rámci prvního žádné pochybnosti nevystaly. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že informace o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu nelze považovat za zastaralé „pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let“ (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. srpna 2017 č. j. 45 Az 21/2016 - 55, č. 3714/2018 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2020 č. j. 6 Azs 109/2019 - 74). Stěžovatel neuvedl jedinou skutečnost svědčící o podstatné změně situace ve Vietnamu od doby pořízení zpráv, z nichž vycházel žalovaný.

[9] Nejvyšší správní soud zcela souhlasí i se závěrem městského soudu, že stěžovateli nehrozí pronásledování (§ 12 zákona o azylu) ani vážná újma (§ 14a zákona o azylu). Stěžovatel spáchal trestný čin spojený s nakládáním s drogami na území Maďarska, kde za něj byl pravomocně odsouzen a potrestán. Nic nesvědčí o tom, že by měl být za drogovou trestnou činnost stíhán ve Vietnamu. Obavy stěžovatele z postihu na kritiku vietnamského režimu městský soud správně vyhodnotil jako nevěrohodné, neboť stěžovatel měl jen menší problémy v roce 1991 (před téměř třiceti lety) za to, že „nadával“, avšak sám uvedl, že od té doby již žádné potíže neměl.

[10] Nejvyšší správní soud dále upozorňuje, že „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“ (rozsudek ze dne 11. března 2004 č. j. 2 Azs 8/2004 - 55; srov. též rozsudek ze dne 21. března 2018 č. j. 6 Azs 6/2018 - 33 či usnesení ze dne 7. prosince 2017 č. j. 10 Azs 286/2017 - 35). Mezi takové situace stěžovatelův případ nepatří. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení ze dne 2. září 2015 č. j. 1 Azs 175/2015 - 25, humanitární azyl by neměl „být ‚záchrannou brzdou‘, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude příslušné pobytové oprávnění.“

[11] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu